

**ПРИВАТНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ
ЗАКЛАД
«МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ»**

МАУП

**Науково – навчальний інститут міжнародних відносин
і соціальних наук
Кафедра іноземної філології та перекладу**

**Методичні рекомендації
Для самостійної роботи студентів
з дисципліни
Практичний курс іноземної мови
(за вибором)**

Київ

2018 р

Підготовлено професором кафедри іноземної філології та перекладу
Баховим І.С.

Затверджено на засіданні кафедри іноземної філології та перекладу
(протокол № 1 від 29 серпня 2018 р.)

Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом.

Методичні вказівки з дисципліни «**Практичний курс іноземної мови
(за вибором)**» “Переклад” спеціалізації “Англійська мова.

Методичні рекомендації містять пояснювальну записку,
плани семінарських занять, теми самостійного опрацювання, матеріали для
аудиторної та позааудиторної самостійної роботи, питання для самоконтро-
лю, зразки залікової контрольної роботи, список літератури.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Навчальна дисципліна Практичний курс іноземної мови (за вибором)(французька мова)” є однією із необхідних у підготовці спеціаліста в галузі перекладу.

Навчальний курс складається з лекцій та практичних занять, які базуються на знанні географії, країнознавства та практичного курсу французької мови.

З огляду на це постає проблема організації самостійної роботи студентів, яку можна розподілити на дві частини: аудиторну та поза аудиторну.

Основною метою цих матеріалів є поглиблення знань та удосконалення навичок володіння французькою мовою.

Для досягнення основної мети вирішується низка завдань:

- самостійно засвоїти базові поняття лінгвокраїнознавства;
- удосконалити навички володіння французькою мовою.

Матеріалом для розгляду можуть слугувати тексти лінгвокультурологічного змісту, газетно-публіцистичного та літературно-художнього стилю. Великий обсяг самостійної роботи дозволяє виробленню стійких навичок говоріння, використовуючи знання французької культури.

Методичні матеріали укладені у формі розділів, які мають таку структуру: текст, перекладацькі завдання до тексту, завдання на розвиток мовлення.

Протягом навчального семестру здійснюється контроль самостійної роботи студентів. Формами поточного контролю самостійної роботи є фронтальне опитування, бесіди, повідомлення.

ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН

навчальної дисципліни

Практичний курс іноземної мови (за вибором) (французька мова)”

Тема 1. Географія Франції.

Географічне положення Франції. Територія, кордони та їх характеристика.

Особливості рел'єфу Франції (рівнини, горні масиви та долини). Ріки, моря та озера. Клімат, чотири основні кліматичні зони, їх характеристика. Рослинний та тваринний світ. Заморські департаменти та території, їх географічне положення, клімат, рослинний та тваринний світ.

Тема 2 . Регіони Франції.

Географічне положення, адміністративний поділ, історичний розвиток, промисловість та сільське господарство. Міста та їх визначні місця,

пам'ятникита музеї, особливості регіону, визначні особистості регіону, культура тамистецтво.

Тема 3. Древня Галлія

Доісторичніпам'ятки:гротиласкотаРуфіняк,менгіритадольменивБретані. Галлія в до римську епоху. Завоювання Галлії Гаєм Юлієм Цезарем. ОсадаАлізії. Перший французький герой Версенжиторікс. Рамська Галлія. ТриГаллії. Соціально – економічні, етнічні та мовні наслідки римського завоювання.Римські пам'ятки архітектури в Провансі (Нім, Оранж, Пон дю Гар,Арль)

Тема 4.Середньовіччя.

Франкське королівство. Хлодвіг – перший французький король.Хрещення Хлодвіга. Королівська влада періоду Меровінгів. Імперія КарлаВеликого. Стразбургська угода 842 року. Розділ імперії по Верденськомудоговору.

Капетінги. Феодална Франція. Анна Ярославна – королева Франції.Хрестові походи. Романська та готична архітектура. Філіп Красивий.Виникнення Генеральних штатів. Арешт та знищення Тамплієрів. Сторічна війна.Жанна д'Арк. Закінчення Сторічної війни та їїрезультати.

Тема 5. Королівське правління у Франції.

ФранцискІ.Відродження.ЗамковаархітектураXVI–XVIIст.(замкиЛуари, Лувр, Фонтенбло). «Школа Фонтенбло». Ордонанс Віллер-Котре якюридичне оформлення державної французької мови. Податковаполітика.

Релігійні війни. Варфоломійська ніч. Свята ліга та протестанти. ГенріхIV. Нантський едикт. Вбивство Генріха IV та кінець національноїєдності.

Двоглава монархія: Людовик XIII та кардинал Ришельє. Внутрішнята колоніальнаполітика.

Апогейабсолютизму– правлінняЛюдовикаXIV.Йоговнутрішнятазовнішня політика. Версаль. Анулювання Нантського едикту. Початок кризифранцузького абсолютизму.

Колоніальна експансія Франції в Північній Америці та в Азії. Людовик XV.Епоха Просвіти. Криза монархії. ЛюдовикXVI.

Тема 6.Французька революція (1789 – 1794рр.)

Політична криза кануну революції. Створення національноїАсамблеї. Конституційна Асамблея. Штурм Бастилії 14 липня 1798 р. Деклараціяправ людини та громадянина. Конституційна монархія. Адміністративна реформа– створення департаментів. Об'явлення війни Австрії. Падіннямонархії. Установлення Першої республіки. Національний Конвент. Політика жирондистського Конвенту. Революційний календар. Боротьба Монтанярівта Жирондистів. Конституція 1793 р. Організація революційноїдиктатури. Робесп'єр. Переворот 9 термідора. Директорія. Внутрішня та зовнішняполітика Франції періодуДиректорії.

Італійські та Єгипетські походи Бонапарта. Криза Директорії. Державний переворот 18 брюмера 1799 р та захоплення влади Наполеоном Бонапартом.

Тема 7. Франція та її п'ять республік.

Консульство. Реорганізація верховної влади. Прийняття нових конституцій. Проголошення Імперії. Друга республіка. Державний переворот 2 грудня 1851р. Проголошення Другої імперії. Наполеон III. Колоніальна експансія Франції (Африка та Індокитай). Проголошення буржуазної республіки. Уряд Т'єра та рада національних інтересів. Наслідки франко – пруської війни. Паризька Комуна. Третя республіка. Прем'єр міністр Жюль Феррі та його закони про освіту.

Перша світова війна. Падіння Третьої республіки та встановлення режиму Віші. Конституція IV Республіки. Зовнішня політика IV Республіки. Вступ Франції до НАТО (1949). Початок колоніальних війн (Індокитай, Алжир). Криза IV Республіки в 1957–1958 рр. V Республіка. Референдум 28 вересня 1958р. по конституції V Республіки та реформі управління колоніями. Авторитарний характер конституції.

Тема 8. Політичні інституції Пятої Республіки.

Конституція 5 Республіки. Виборча система. Президент. Уряд. Національна Асамблея та Сенат. Політичні партії. Символи Франції.

Тема 9. Освіта у Франції.

Організація системи освіти у Франції. Академічні округи. Основні принципи системи освіти. Закони про світський характер освіти 1905 року та 2004 року.

Середня освіта. Типи навчальних закладів. Колеж. Єдиний комплекс навчальних дисциплін. Ліцей. Система орієнтації. Типи ліцеїв. Типи дипломів бакалавра. Підготовчі класи. Форми контролю та система оцінок. Процедура складання екзаменів на ступінь бакалавра. Процент успішності.

Умови навчання. Державна та приватна освіта.

Зони пріоритетного виховання (ZEP). Шкільна адміністрація та вчительський корпус. Підготовка вчителів. Організація вищої освіти у Франції. Університети Франції. Умови вступу. Вищі школи Франції. Характеристика найбільш значимих шкіл (Вища адміністративна школа, Вища політехнічна школа, Вища школа будівництва мостів та доріг, Інститут політичних наук та ін.) Європейська гармонізація вищої освіти.

Тема 10. Приватне життя громадян Франції.

Чисельність населення Франції, її динаміка. Демографічні проблеми.

Брак. Гражданський брак. Рас. «Нові сім'ї». Держава та сім'я. Фінансова допомога сім'ям. Розлучення. Особисте та професійне життя. Житло.

Національний склад населення Франції. Імміграція, основні національні групи. Нелегальна імміграція. Французьке громадянство.

Всього	1290 годин
--------	------------

1. La France, carrefour géographique et culturel.

La France est un Etat-nation, c'est à dire un territoire sur lequel vivent des individus unis par une histoire et une culture commune. L'unité y est ancienne. Selon les différentes opinions, la France date de Clovis, du traité de Verdun, de Hugues Capet... En fait chaque roi a participé à la construction du territoire français qui a pris sa forme presque actuelle à la veille de la Révolution de 1789.

Le sentiment national et l'identité française se développent avec le temps et surtout lors des conflits avec l'Allemagne entre 1870 et 1940. On parle alors de patriotisme alors qu'aujourd'hui les Français sont qualifiés de chauvins. Ils s'attachent à leur identité et font valoir l'exception culturelle. C'est l'édit de Villers-Cotterêts en 1539 qui impose dans tout le royaume la langue française pour les actes officiels. Une particularité française est le centralisme aussi bien politique, administratif qu'économique.

L'Hexagone d'une superficie de 551 000 km² s'étend sur 970 km du Nord au Sud et de 950 km de l'Est à l'Ouest. C'est le pays le plus grand d'Europe occidentale. Les frontières, source de conflits avec les voisins sont aujourd'hui stabilisées. La France dispose de frontières naturelles (Pyrénées, Alpes, Rhin, mer...). La France possède une position privilégiée au sein de l'Europe. Elle peut tirer avantage de sa grande façade maritime et de sa position de carrefour de l'Europe. Son ouverture sur la Méditerranée lui permet aussi d'avoir des contacts privilégiés avec les pays de cette zone. La présence française se retrouve un peu partout dans le monde grâce aux DOM-TOM, départements et territoires d'Outre-Mer.

Le découpage administratif de la France est très serré par rapport aux autres pays et différents niveaux cohabitent : 36 500 communes, 96 départements, 22 régions. Maintenant il faut rajouter l'échelle régionale transfrontalière et l'échelle européenne. (En Allemagne, le découpage se fait selon les 16 Länder).

On parle souvent du rayonnement culturel français. La principale influence est celle de la Méditerranée latine. La France a un fort héritage gallo-romain et chrétien (fille aînée de l'Eglise). Son rayonnement tient de la diffusion de la langue, des idées de la Philosophie des Lumières, des découvertes scientifiques, de son histoire. L'unité s'est faite à partir de diversités encore perceptibles qui peuvent

créer des tensions : opposition du Nord (langue d'oïl, droit coutumier) et du Sud (langue d'oc et droit écrit romain) ; opposition de l'Est (influences germaniques et italiennes) et de l'Ouest (influence celtique).

La situation de la France. Les reliefs. Le climat et la végétation.

La France métropolitaine est située en zone climatique tempérée. On note cependant quelques variations suivant la localisation géographique.

L'ouest de la France a un climat à **variante océanique** qui se caractérise par des écarts minimes de température et des précipitations assez nombreuses.

L'est a un climat à **tendance continentale** présentant des écarts de température assez importants et des précipitations peu importantes.

Le pourtour de la mer Méditerranée a un climat à **variante méditerranéenne** pour lequel l'ensoleillement est fort et les précipitations rares mais abondantes.

Dans les Alpes et les Pyrénées, où l'altitude est plus élevée, le climat est montagnard. Les températures sont plus froides et les précipitations sont plus nombreuses que dans les autres régions.

Données climatiques de quelques villes de France

	Temp. moy. janvier	Temp. moy. juillet	Record bas	Record haut	Précip. , mm/an	Saison + arrosée	Saison - arrosée	Soleil h/an	Neige , j/an
<u>Toulouse</u>	5,8	21,6	-18,6	40,2	669	Printemps	Hiver	2 010	7
<u>Strasbourg</u>	1,6	19,5	-23,2	37,0	631	Été	Hiver	1 633	30
<u>Saint-Denis(Réunion)</u>	26,5	21,5	12,8	35,2	1 689	Été	Printemps	2562.	0
<u>Saint Pierre(Saint-Pierre-et-Miquelon)</u>	-3,6*	13,4**	-18,7	24,7	1 312	Automne	Été	1 427	99
<u>Rennes</u>	5,5	18,8	-14,7	37,8	677	Hiver	Été	1 625	8
<u>Paris</u>	4,7	20,0	-13,9	37,3	650	Printemps	Hiver	1 630	12
<u>Papeete(Polynésiefrançais e)</u>	27,2	25,0	15,9	34,5	1 690	Été	Hiver	2685	0
<u>Nice</u>	9,1	23,1	-7,2	35,7	803	Automne	Été	2 668	1
<u>Nantes</u>	5,8	19,4	-13,0	37,4	797	Hiver	Été	1 690	5
<u>Montélimar</u>	4,9	22,8	-14,4	39,6	924	Automne	Été	2 354	8
<u>Millau</u>	3,0	19,3	-17,5	37,5	779	Automne	Hiver	2 121	31
<u>Marignane</u>	7,1	24,1	-12,4	39,7	554	Automne	Été	2 800	1
<u>Lyon</u>	3,2	21,3	-22,4	39,8	843	Automne	Hiver	2 010	20
<u>Lille</u>	3,4	17,9	-19,5	36,0	723	Automne	Hiver	1 617	19
<u>LeTouquet</u>	4,3	17,2	-19,1	35,7	821	Automne	Été	1 592	8
<u>Kerguelen</u>	8,3*	2,2**	-8,6	25,8	736	Hiver	Été	1 624	-
<u>Fort-de-France(Martinique)</u>	25,1	27,5	15,2	34,6	2 047	Automne	Printemps	2437	0

Données climatiques de quelques villes de France

	Temp. moy. janvier	Temp. moy. juillet	Records	Record haut	Précip. mm/an	Saison + arrosée	Saison - arrosée	Soleil h/an	Neige, j/an
<u>Dion</u>	2,0	20,0	-21,3	38,1	745	Automne	Hiver	1 789	23
<u>Clermont-Ferrand</u>	3,3	19,7	-23,1	40,7	592	Eté	Hiver	1 898	22
<u>Brest</u>	6,6	16,6	-10,1	36,5	1 144	Hiver	Eté	1 492	7
<u>Bourg-Saint-Maurice</u>	0,6	18,6	-21,3	38,4	985	Hiver	Printemps	1 957	55
<u>Bordeaux</u>	6,4	20,8	-16,4	38,8	984	Automne	Eté	1 992	4
<u>Biarritz</u>	8,3	20,5**	-12,7	39,8	1 509	Automne	Eté	1 877	2
<u>Besançon</u>	2,1	19,3	-20,7	38,8	1 137	Automne	Eté	1 796	27
<u>Ajaccio</u>	8,8	22,2	-8,1	40,3	639	Automne	Eté	2 726	2

1. L'hydrographie de la France.

La France compte de très nombreux cours d'eau et est entourée de nombreuses étendues d'eau. On compte 5 fleuves en France : - la Loire (le plus long 1012km) qui prend sa source dans le Massif Central et qui se jette dans l'océan Atlantique. - le Rhône qui prend sa source en Suisse et qui se jette dans la mer Méditerranée. - la Seine qui prend sa source sur le plateau de Langres et qui se jette dans la Manche - la Garonne qui prend sa source en Espagne et se jette dans l'océan Atlantique - le Rhin qui se jette dans la mer du Nord Les étendues d'eau bordant la France sont : - Au nord : la mer du Nord et la Manche - A l'ouest : l'océan Atlantique - Au sud : la mer Méditerranée

2. La population française.

La démographie de la France est l'ensemble des données et études concernant la population de la France à toutes les époques. Ces données sont notamment calculées par l'Institut national de la statistique et des études économiques (Insee).

Au 1er janvier 2017, le nombre de personnes habitant en France est estimé à 67 millions, dont 64,8 millions en France métropolitaine et 2,1 millions dans les départements et régions d'outre-mer (DROM)². Ce chiffre n'inclut pas les 604 400 habitants³ des collectivités d'outre-mer (COM) et de Nouvelle-Calédonie. En mars 2017 la population de la France dépasse officiellement la barre des 67 millions d'habitants. La barre des 66 millions a été dépassée au début de l'année 2014. Entre les années 2010 et 2017, la population française est passée de 64.613 millions à 66.991 millions, soit environ 2,4 millions personnes sur une période de 7 ans, faisant de la France l'un des pays européens les plus dynamiques. La population de la France croît avec 1 million de personnes tous les 3 ans. Pour une croissance annuelle moyenne de 340 000 personnes, soit un taux de croissance de + 0,6%. Au 1er janvier 2014, 11,6 % d'entre eux, soit 7,6 millions, sont nés à l'étranger, 8,9 %, soit 5,9 millions, sont immigrés et 6,4 %, soit 4,2 millions, sont

de nationalité étrangère. D'autre part, près de 3 millions et demi de personnes nées en France vivaient à l'étranger. L'indicateur conjoncturel de fécondité est de 1,93 en 2016, contre 2,9 en 1950 et 1,8 en 1990⁷. Quoique supérieur à la moyenne européenne, le taux de fécondité est légèrement insuffisant pour assurer le renouvellement des générations. La population continue toutefois d'augmenter en raison de la forme de la pyramide des âges, de l'immigration et de l'augmentation de l'espérance de vie, qui s'élève à 79,3 ans pour les hommes et 85,4 ans pour les femmes, soit une hausse d'une dizaine d'années en cinquante ans.

5. L'économie de la France.

Par son produit intérieur brut, la France est la cinquième puissance économique mondiale. Ses atouts sont divers: transports, télécommunications, industries agro-alimentaires, produits pharmaceutiques, mais aussi le secteur bancaire, l'assurance, le tourisme, sans oublier les traditionnels produits de luxe (maroquinerie, prêt-à-porter, parfums, alcools). Structurellement l'économie française se caractérise par la place importante des petites et moyennes entreprises (PME).

Le fer de lance de l'industrie française constituent les entreprises de la construction électrique, de l'automobile, celles de la chimie et de ses branches connexes, le caoutchouc et le verre.

Cinq activités de pointe, toutes fortement exportatrices, contribuent au nouvel essor de l'économie française: l'électronucléaire, l'électronique et ses applications dans l'informatique, le bureautique et la télématique; l'aéronautique et l'aérospatiale, l'industrie d'armement et ferroviaire.

L'agriculture française est caractérisée par sa variété. La viticulture, l'horticulture et la floriculture jouent un grand rôle dans l'économie du pays. La France reste la principale puissance agricole européenne se classant au premier rang pour la production du blé, du vin, au deuxième – des céréales secondaires, du lait, du beurre, de la viande.

La filière agro-alimentaire est la seconde branche de l'économie française, sa valeur ajoutée est supérieure à celles de la chimie ou de l'automobile. Elle fournit 16% des exportations françaises. L'ouverture des frontières, la diversification de l'alimentation entraînée par l'urbanisation et l'essor des supermarchés, la modernisation et la concentration des exploitations agricoles ont été, depuis trente ans, des stimulants d'une industrie devenue la troisième du monde.

L'économie française est principalement une économie de services. Le secteur tertiaire occupe 77 % de la population active, tandis que le secteur primaire (agriculture, pêche) n'en représente plus que 2,8 % et le secteur secondaire (industrie) 20,5 %.

L'économie française est une économie de plus en plus ouverte, occupant une place importante dans les échanges commerciaux internationaux, principalement avec l'Union européenne. La France est le 7e pays pour ses exportations et le 6e pour ses importations. Le taux de chômage est plus élevé que la moyenne des autres pays développés à 9,7 % en décembre 2016.

La France fait partie des pays fondateurs de l'Union européenne et de la zone euro. L'intervention de l'État dans l'économie est traditionnellement importante. Le niveau de dépenses publiques est parmi les plus élevés au monde. À partir de 1986, l'État a privatisé un grand nombre d'entreprises publiques mais son influence sur l'économie reste forte.

6. La division administrative de la France.

Une **région française** est à la fois une division administrative du territoire de la France, une collectivité territoriale décentralisée dotée de la personnalité juridique et d'une liberté d'administration, une circonscription électorale et une circonscription administrative des services déconcentrés de l'État.

Créées à partir de 1956, au nombre de vingt-sept en 2015, les régions françaises sont au nombre de dix-huit depuis le 1er janvier 2016 : douze régions de France métropolitaine, auxquelles s'ajoutent la Corse, qui n'a pas la dénomination de région mais en exerce les compétences, et cinq régions d'outre-mer (le département de Mayotte qui exerce également les compétences d'une région (collectivité unique), les collectivités uniques de Guyane et de Martinique, ainsi que la Guadeloupe et La Réunion). Ces cinq régions ultramarines bénéficient toutes du statut de région ultrapériphérique de l'Union européenne.

Les régions, en tant que collectivités, sont dotées de deux assemblées, contrairement aux autres collectivités qui n'en possèdent qu'une : une assemblée délibérante, le conseil régional, et une assemblée consultative, le conseil économique, social et environnemental régional, représentatif des « forces vives » de la région, chargé de donner des avis sur certaines questions entrant dans les compétences de la région, avant qu'elles ne soient soumises au conseil régional. Le président du conseil régional constitue quant à lui l'exécutif de la collectivité.

Le champ d'intervention des régions est extrêmement large malgré la perte de la clause générale de compétence depuis la loi NotRE, allant de la gestion des lycées à celle des transports, en passant par le développement économique et la fiscalité. Elles sont régies par le titre XII de la Constitution de 1958 et la quatrième partie du code général des collectivités territoriales.

Avec la réforme de la clause générale de compétence, les compétences de la région ont évolué en 2015 avec la loi portant nouvelle organisation territoriale de la République).

7. Le système politique de la France.

La Constitution française du 4 octobre 1958 est l'actuelle **constitution** de la France et régit ainsi la Ve République française. Norme juridique suprême du pays, c'est l'une des plus stables qu'il ait connues.

En pleine guerre d'Algérie, elle a été rédigée dans l'objectif affiché de mettre un terme à l'instabilité gouvernementale et au risque de coup d'État militaire ; elle est marquée par le retour d'un exécutif fort. Deux hommes y ont notamment imprimé leurs idées : Michel Debré, inspiré du modèle britannique et de son Premier ministre fort, et le Général de Gaulle, entendant

ériger le président de la République en garant des institutions conformément aux principes énoncés dans ses discours de Bayeux, le 16 juin 1946, et d'Épinal, le 29 septembre 1946. Elle instaure un système politique à géométrie variable selon lequel on soit en période de concordance des majorités présidentielles et législatives ou, au contraire, de cohabitation. En période de concordance, l'Assemblée nationale, le Premier ministre et son gouvernement ainsi que le président de la République sont du même bord politique : le président de la République exerce une autorité qui limite l'exercice des attributions constitutionnelles du Premier ministre. À l'inverse, en période de cohabitation, la lettre de la Constitution est mieux respectée. Son préambule renvoie à deux textes fondamentaux : la Déclaration des droits de l'homme et du citoyen du 26 août 1789 et le Préambule de la Constitution du 27 octobre 1946 (la Charte de l'environnement de 2004 leur a, par la suite, été jointe). Ces textes ainsi que les principes fondamentaux reconnus par les lois de la République forment ce qu'il est convenu d'appeler le bloc de constitutionnalité.

8. Le système éducatif français.

Le système éducatif français est centralisé, piloté par le ministère de l'Éducation nationale. Depuis 1959 (réforme Berthoin), l'instruction y est obligatoire de 6 à 16 ans ; l'instruction dite « en famille » est donc légale (quoique très minoritaire). Il existe plus de 65 000 établissements scolaires, relevant pour la plupart du ministère de l'Éducation nationale, même si environ 15 % (primaire) à 20 % (secondaire) des élèves sont dans des établissements privés.

Les effectifs totaux d'élèves et d'étudiants atteignent 15 millions, c'est-à-dire qu'un quart de la population suit des études. Le coût de l'éducation représente 6,6 % du PIB de la France en 2008 (7,6 % en 1995)¹, dont 54,1 % dépendent du ministère de l'Éducation nationale en 2008 (contre 61 % en 1980).

Selon le programme PISA de comparaison de systèmes éducatifs nationaux, les résultats du système éducatif français sont moyens par rapport aux autres États membres de l'OCDE, et régressent en matière de lutte contre les inégalités sociales³. En 2008, selon l'Insee, 69,2 % des Français possèdent un diplôme égal ou inférieur au baccalauréat et 19,9 % sont titulaires d'un diplôme supérieur au baccalauréat⁴. En 2014, une étude menée par le Ministère de l'éducation sur des cohortes d'élèves montre qu'en niveau français en mathématiques des élèves auraient encore chuté.

Заходи сприяння мобільності

Найважливішим завданням у цьому процесі залишається усунення перешкод на шляху громадян ЄС, які бажають продовжити або отримати відповідну освіту в країнах Європейського Союзу.

Рекомендації Європейського парламенту та Ради міністрів містять у собі низку заходів, які слугують тому, щоб усунути перешкоди на шляху реалізації планів мобільності. Оскільки ці рекомендації підбадьорюють країни-учасниці в пошуках кращих можливостей, вони є ефективними

засобами усунення перешкод у вирішенні проблем мобільності, які стосуються визнання свідоцтв і кваліфікацій, права перебування, соціальної гарантії та оподаткування.

Такі перешкоди можуть з'явитись для осіб, які бажають вчитися у вищих навчальних закладах, намагаються отримати професійну освіту, хочуть викладати або працювати майстрами виробничого навчання в іншій країні ЄС.

Країни-учасники несуть відповідальність за сприяння ліквідації будь-яких перешкод. Завдання полягає в тому, щоб вжити необхідних заходів з метою гарантії прозорості кваліфікацій, щоб кожен зміг використати набутий досвід за кордоном в академічній та професійній сфері своєї країни.

Країни-учасники повинні урівняти пільги таких осіб з пільгами власних громадян. Це стосується пільг у громадському транспорті для учнів та студентів, доплат за аренду житла та харчування, доступу до бібліотек і музеїв тощо. Зокрема, від країн-учасниць вимагається визнання терміну навчання у навчальних закладах інших країн. З цією метою розбудовується система заліку успіхів навчання у вищих навчальних закладах, яка поступово розповсюджується на інші галузі освіти.

Країни-учасники повинні також полегшити інтеграцію студентів у систему освіти країни, яка їх приймає (консультації, психолого-педагогічні тренінги, тощо) і одночасно їх адаптація в систему освіти країни походження. Країни повинні вжити заходів, щоб особи, які бажають здобути освіту в іншій країні спільноти, були соціально захищені та забезпечені медичною страховкою. Країнам-учасникам рекомендується врахувати специфічні проблеми вчителів і майстрів виробничого навчання в галузі оподаткування та соціального страхування.

Наступною пропозицією були б європейські терміни підготовки, які б полегшили вчителям та майстрам виробничого навчання взяти участь у заходах мобільності. Принципово йдеться про те, щоб особи, які вирішили вчитися за кордоном, насправді отримали мобільність як винагороду в їх професійній біографії.

Бути мобільним означає не відставати від вимог часу

В добу Інтернету та нової економіки, де комунікація визначає ритм глобалізації, знання європейських мов та культур є необхідною умовою плідної професійної біографії. На підприємства особи мобільності несуть кваліфікації та знання, які підвищують їх конкурентоздатність. “Мій професійний досвід за кордоном свідчить про те, що до англійців, французів та німців звертаються з пропозиціями не в однаковій мірі”, — пояснює Северіна Ребедау, керівник бельгійського філіалу маркетингового товариства “AdelphiInternationalResearch”.

“Зараз я в пошуках нового співробітника. Я сподіваюсь, що він думає “по-міжнародному” і володіє двома або трьома європейськими мовами. Ми шукаємо особу, яка має досвід роботи або за кордоном, або працювала в міжнародній фірмі.

Перебування за кордоном часто допомагає дізнатися про власне професійне бажання. “Завдяки моїй однорічній діяльності на одній нідерландській фірмі та багатьом поїздкам до Бельгії, які я здійснював для цієї фірми, я не тільки відкрив дві культури, познайомився з Анне, майбутньою дружиною, але й зорієнтувався професійно”, — повідомляє Олівер Квіболт, молодий француз, який зараз оселився в Брюсселі. “Завдяки цим подорожам, до яких згодом додалося перебування в Канаді, я усвідомив, що полюбив контактувати з людьми. В результаті я створив альбом, невеликий музей про культурне розмаїття в Європі.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

Основна

1. Михайлова О.Г., Шмиголь Н.В. Лінгвокраїнознавство франкомовних країн. – Вінниця: Нова книга, 2009.
2. Knafo R. Géographie. LaFranceetlaCee / R.Knafo. – P.: Belin, 1991. – 383 p.
3. CommentviventlesFrançais / RogerGirod, FrancisGrand-Clédent. – p.: Hachette, 1976. – 126 p.
4. Francoscopie. – P., 1992–1995.
5. Васильева Н.М. Французскийязык. Теоретическаяграмматика. Морфология. Синтаксис. Ускоренный курс / Н.М.Васильева, Л.П.Пицкова. – М.: Высш. шк., 1991. – 299 с.
6. Гак В.Г. Теоретическаяграмматикафранцузскогоязыка / В.Г. Гак. – М.; Добросвет, 2000. – 832 с.
7. Попович М.М. Теоретична граматика французької мови. Морфологія / М.М.Попович. – Чернівці: Букрек, 2010. – 288 с.
8. Реферовская Е.А. Теоретическаяграмматикафранцузскогоязыка / Е.А.Реферовская, А.К.Васильева. – Л.: Просвещение, 1973. – 200 с.

Допоміжна

1. Deslais P., Ferron R. La France : histoire curieuse et insolite. Rennes: Editions Ouest-France, 2012.
2. Steele R. Civilisation progressive du Français. – P.: CLE International, 2011.
3. Grand-Clément O. Civilisation En Dialogues: Livre Intermediaire. – P.: CLE International, 2008.
4. Dubois, J. Lanouvelle grammaire du français / J. Dubois, R. Lagane. – Paris: Larousse, 1995. – 266 p.
5. Martinet A. Langue et fonction. Une théorie fonctionnelle du langage. – Paris: Denoël, 1969. – 190 p.
6. Riegel M. Grammaire méthodique du français / M. Riegel, J.-C. Pellat, R. Rioul. – Paris: Presses Universitaires de France, 1994. – 646 p.
7. Абросимова Т.А. Хрестоматия по теоретической грамматике французского языка: Théorie de grammaire française recueils de textes / Т.А. Абросимова. – Л.: Просвещение, 1972. – 248 с.